

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu Leandri Mojtić te Ljiljani Lijić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja FORTIUS INTER PARTES d.o.o. Zagreb, Ljudevita Gaja 7, kojeg zastupa opunomoćenica [REDACTED]

[REDACTED] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, R. F. Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatskog telekoma d.d. Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, u postupku rješavanja spora između pretplatnika i operatora javnih komunikacijskih usluga Hrvatskog Telekoma d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, odlučujući o tužbi tužitelja od 25. veljače 2019., izvanraspravno 02. lipnja 2020.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, KLASA: UP/I-344-08/18-01/1113, URBROJ: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019., kao neosnovan.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je protiv osporavanog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, KLASA: UP/I-344-08/18-01/1113, URBROJ: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019. podnio tužbu Upravnom sudu u Zagrebu, a tužba je kod istog suda zavedena pod poslovnim brojem UsI-624/19.

Rješenjem poslovni broj UsI-624/19-5 od 22. ožujka 2019. Upravni sud u Zagrebu je dostavio tužbu tužitelja tuženiku na odgovor te je istovremeno pozvao zainteresiranu osobu Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, da sudjeluje u predmetnom upravnom sporu uz dostavu tužbe tužitelja na odgovor.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu 12. travnja 2019. zajedno uz spis tuženog tijela.

Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, ovdje zainteresirana osoba, nije dostavila odgovor na tužbu.

Na temelju Rješenja predsjednika Visokog upravnog suda RH u Zagrebu poslovni broj 31 Su-384/2019-2 od 8. srpnja 2019., a po prijedlogu predsjednice Upravnog suda u Zagrebu, predmetni upravni spis ustupljen je Upravnom sudu u Splitu, a sve u skladu s odredbom čl. 11. st. 3. Zakona o sudovima (Narodne novine, broj: 28/13,33/15,82/15 i 82/16 dalje ZS-a).

Odredbom članka 11. stavkom 1. ZS-a propisano je da će predsjednik zajedničkog neposredno višeg suda odrediti da u pojedinoj vrsti predmeta postupaju drugi stvarno i mjesno nadležni sud, ako sud koji je po zakonu stvarno i mjesno nadležan zbog velikog broja predmeta koje ima u radu ne može u razumnom roku raspraviti te predmete i donijeti odluku, zbog postizanja ravnomjerne opterećenosti sudova ili zbog promjena u stvarnoj i mjesnoj nadležnosti sudova.

Stavkom 2., istog članka, propisano je da prijedlog za donošenje rješenja iz stavka 1. ovog članka mogu dati predsjednik suda i ministar pravosuđa. Predsjednik zajedničkog neposredno višeg suda odredit će rješenjem koji se predmeti ustupaju na suđenje drugom stvarno i mjesno nadležnom sudu.

Stavkom 3., istog članka, je propisano da će Sud prvog stupnja kojem je predmet ustupljen o tome obavijestiti stranke, odnosno njihove punomoćnike ili zastupnike uz prvo pismeno koje im bude upućeno.

Predmet je kod ovog Suda zaprimljen 11. srpnja 2019. i zaveden pod poslovnim brojem 3 UsI-287/19.

Protiv osporavanog rješenja tužitelj je podnio tužbu navodeći da u aktu nije pravilno primijenjen zakon, propis utemeljen na zakonu ili drugi zakonito donesen propis ili opći akt te da se u postupku koji je prethodio donošenju akta nije postupilo prema pravilima postupka. Tužitelj u tužbi opisuje kronologiju predmetne upravne stvari u bitnom navodeći da tužitelj do dana pisanja tužbe nije zaprimio nikakvu obavijest od strane operatora javnih komunikacija Hrvatskog Telekom d.d. da bi isti izvršio promjenu na način da tužitelj više nema aktivnu ugovornu obvezu Ultra MAX2 paket. Da je tužitelj po primitku rješenja tuženika kontaktirao svog referenta u Hrvatskom Telekomu d.d. koji da o istom također nije imao saznanja, slijedom čega da tužitelj opreza radi podnosi predmetnu tužbu i protiv točke I. izreke pobijanog rješenja. U odnosu na točku II. izreke pobijanog rješenja kojom se odbija zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na povrat svih neopravdanih novčanih iznosa po ispostavljenim računima, tužitelj navodi kako stav tuženika da nema osnove za otpis računa jer da korisnik (ovdje tužitelj) nije zatražio trajno isključenje usluge koja mu je pružana prije aktiviranja ugovornog odnosa za korisnički paket Poslovni Ultra MAX2 uz ugovoru obvezu od 24 mjeseca, nije na zakonu osnovan, te da je posljedično materijalno pravo pogrešno primijenjeno na štetu tužitelja. Tužitelj navodi da je nesporno, a što da i proizlazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, kako je tuženik tijekom prvostupanjskog postupka nesporno utvrdio da Hrvatski Telekom d.d. nije dokazao da je korisnik pravodobno i pravovaljano zaprimio odgovarajuću obavijest o sklapanju pretplatničkog ugovora na daljinu. Također ističe kako nikada nije zatražio, niti ugovorio aktivaciju predmetnog Poslovnog Ultra MAX2 paketa putem teleprodaje, te da je iz navedenog razloga zatražio od Hrvatskog telekoma d.d. dodatnu provjeru i snimku navodnog razgovora odnosno preslušavanje istoga, a što da je operater u oba stupnja odbio.

Da je odredbom čl. 261. st. 1. Zakona o obveznim odnosima propisano da ponuditelj mora ponudu danu telefonom ili brzojavom potvrditi ponuđeniku preporučenim pismom najkasnije slijedećeg radnog dana. Također, da je odredbom Zakona o zaštiti potrošača čl. 72. propisano pravo korisnika na jednostrani raskid ugovora na daljinu bez navođenja razloga za isto u roku od 14 dana.

Da tužitelj ni u jednom trenutku nije ni na koji način izrazio volju za sklapanjem ugovora i ranije navedenog paketa, a što da je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima temeljna pretpostavka za postojanje ugovornog odnosa, da isti nikada nije aktivirao spomenuti paket putem teleprodaje, te da isti nikada nije bio obaviješten pisanim putem kako je došlo do navodne aktivacije, a iz kojeg razloga da isti nikada nije mogao niti iskoristiti svoje

zakonsko pravo raskida takvog ugovora bez naknade u roku od 14 dana, a što sve da nesporno proizlazi iz obrazloženja pobijanog rješenja.

Da je kao posljedica navedenog tužitelj bio u obvezi u vremenskom razdoblju od 22.01.2018., što da je datum kada je Hrvatski telekom d.d. aktivirao sporni paket, pa sve do donošenja osporavanog rješenja tuženika 16.01.2019. godine kada tužitelj prvi put saznaje kako je HT navodno izvršio promjenu na način da tužitelj više nema aktiviranu ugovornu obvezu (budući da HT o istome tužitelja nikada nije obavijestio) podmirivati sve ispostavljene račune Hrvatskog telekoma d.d., a sastavni dio kojih računa da je i naknada za ugovorni odnos.

Tužitelj ističe kako je pogrešan stav tuženika kako tužitelj nema pravo na otpis računa za razdoblje od siječnja 2018.g. pa nadalje iz razloga jer da nikada nije zatražio trajno isključenje usluge, budući da tužitelj nije niti mogao tražiti raskid ugovora i isključenje usluge bez plaćanja naknade za prije-vremeni raskid (penala), a obzirom da je HT d.d. tužitelju aktivirao ugovornu obvezu te da se upravo iz navedenog razloga tužitelj obraćao Hrvatskom Telekomu d.d. dopisima od 27.03.2018. i na 13.07.2018., a sve iz razloga da se utvrdi kako tužitelj nikada nije ugovorio predmetu ugovornu obvezu, te da se istome omogućiti raskid bez naknade, te da se izvrši otpis ispostavljenih računa, međutim da je tužitelj svaki put od operatera HT d.d. dobio negativan odgovor uz obrazloženje da je ugovoren Ultra MAX2 paket putem teleprodaje. Slijedom navedenog da proizlazi kako operater HT d.d. nije postupio sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača te da je isti tužitelju aktivirao Ultra MAX2 paket uz ugovornu obvezu od 24 mjeseca, iako da tužitelj takav paket nije zatražio. Nadalje, da HT d.d. tužitelja nije obavijestio o aktivaciji kako bi isti koristio svoje zakonsko pravo raskida ugovora bez naknade, a kao posljedica navedenog da tužitelj u vremenskom razdoblju od 12 mjeseci nije bio u mogućnosti raskinuti ugovorni odnos, te da je posljedično bio u obvezi 12 mjeseci plaćati operateru mjesečnu naknadu za ugovornu obvezu koju isti nije ugovorio. Stoga tužitelj smatra da je tuženik prilikom donošenja osporavanog rješenja pogrešno primijenio Zakon radi čega je predložio da Sud usvoji tužbu te poništi osporavano rješenje KLASA: UP/I-344-08/18-01/1113, URBROJ: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019. i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje, kao i da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

Tuženo tijelo u svom odgovoru na tužbu od 23. kolovoza 2019. u cijelosti je osporilo tužbene navode ističući kako je u provedenom upravnom postupku utvrdilo sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. Zakona o općem upravnom postupku (NN br. 47109; dalje: ZUP-a) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Tuženo tijelo se očitovalo na tužbene navode tužitelja navodeći da je konkretan razlog zbog kojeg tužitelj podnosi tužbu protiv osporavanog rješenja sadržan u činjenici da tužitelj putem daljinske prodaje u siječnju 2018. nije zatražio sklapanje i aktivaciju Poslovnog Ultra MAX2 paketa, ističući da je u konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik doista utvrdio kako zainteresirana osoba, Hrvatski Telekom d.d., nije dokazala da je tužitelj pravodobno i pravovaljano zaprimio odgovarajuću obavijest o sklapanju pretplatničkog ugovora uz ugovornu obvezu na razdoblje od 24 mjeseca za Poslovni Ultra MAX2 paket.

Da je tuženik tijekom provođenja upravnog postupka također utvrdio kako je zainteresirana osoba, po zahtjevu tužitelja, izvršila promjenu na pretplatničkom broju 052/387 200, na način da tužitelj više nema aktivnu ugovornu obvezu za Poslovni Ultra MAX2 paket, odnosno da je tužitelj vraćen na raniji pretplatnički odnos uz mogućnost da u bilo kojem trenutku zatraži raskid ugovora ili promjenu paketa.

Stoga, da kraj činjenice da je zainteresirana osoba postupila po zahtjevu tužitelja i izvršila ažuriranje ugovorne obaveze bez zaduženja naknade za prijevremeni raskid, odnosno kako tužitelj više neće imati aktivnu ugovornu obavezu Poslovnog Ultra MAX2 paketa iz siječnja 2018., da je tuženik zaključio kako, u odnosu na zahtjev tužitelja kojim osporava sklapanje i aktiviranje spornog ugovornog odnosa, više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka, zbog čega da je tuženik obustavio postupak u smislu odredbe članka 46. stavka 5. ZUP-a.

Tuženo tijelo je nadalje navelo da je na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik utvrdio kako je prije aktivacije sporne ugovorne obaveze tužitelj koristio isti paket na pretplatničkom broju [ ] koji je naplaćivan po istoj cijeni kao i sporno aktivirani korisnički paket, pa da je tuženik također utvrdio kako tužitelj nikada nije zatražio trajno isključenje usluge koja mu je pružana prije aktiviranja spornog ugovornog odnosa u siječnju 2018.

Slijedom navedenog, a imajući u vidu navedeno te kraj činjenice da tužitelj nije oštećen u pogledu novčanih iznosa koji je plaćao za korištenje usluge koja mu je pružana prije i nakon aktiviranja spornog ugovornog odnosa u siječnju 2018., tuženik je, u konkretnom slučaju, zaključio kako nema pravne osnove za prihvaćanjem zahtjeva tužitelja na povrat novčanih iznosa, zbog čega je i odbijen njegov zahtjev za rješavanjem spora sa zainteresiranom osobom. Stoga smatra da je osporavana odluka zakonita radi čega je predložio da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Kako se u konkretnom slučaju radi o delegiranom spisu, a kako tužitelj u tužbi, a ni tuženik u odgovoru na tužbu nisu predložili izvođenje dokaza, Sud je predmetni spor odlučio riješiti bez rasprave, a sve na temelju odredbe čl. 36. ZUS-a.

Sud je izveo dokaze pregledom i čitanjem isprava priloženih spisu te cjelokupnog spisa tuženog tijela koji je ovom Sudu dostavljen, kao i svih isprava koje su istome priložene.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, nakon provedenog sudskog postupka, ocjenom svakog dokaza posebno te ocjenom svih dokaza zajedno, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Predmet spora je ocjena zakonitosti osporavanog rješenja tuženog tijela KLASA: UP/I-344-08/18-01/1113, URBROJ: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019.

Među strankama je sporno je li pravilno i zakonito postupilo tuženo tijelo kada je točkom I. izreke obustavilo postupak pokrenut na zahtjev korisnika FORTIUS INTER PARTES d.o.o., ovdje tužitelja, protiv operatora javnih komunikacijskih usluga Hrvatskog Telekom d.d., ovdje zainteresirane osobe, koji se odnosi na osporavanje sklapanja ugovora na daljinu za korisnički paket Poslovni Ultra MAX2 uz ugovornu obvezu od 24 mjeseca, te kada je točkom II. izreke odbilo zahtjev za rješavanje spora korisnika FORTIUS INTER PARTES d.o.o., Zagreb, ovdje tužitelja, protiv operatora javnih komunikacijskih usluga Hrvatskog Telekom d.d. Zagreb, u dijelu koji se odnosi na povrat svih neopravdanih novčanih iznosa.

Odredbom članka 57. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 41/2014, 110/2015, dalje ZZP-a) je propisano prije nego što potrošač sklopi ugovor izvan poslovnih prostorija, odnosno ugovor na daljinu ili bude obavezan odgovarajućom ponudom, trgovac ga mora na jasan i razumljiv način obavijestiti o:

1. glavnim obilježjima robe ili usluge, u mjeri u kojoj je to prikladno s obzirom na robu ili uslugu te medij koji se koristi za prijenos obavijesti,
2. svojem nazivu i sjedištu, telefonskom broju te, ako postoji, adresi elektroničke pošte,
3. ako je primjenjivo, nazivu i sjedištu trgovca u čije ime i/ili za čiji račun nastupa,

4. zemljopisnoj adresi mjesta svojeg poslovanja, odnosno zemljopisnoj adresi mjesta poslovanja trgovca u čije ime i/ili za čiji račun on nastupa, a na koju potrošač može nasloviti svoje pritužbe, ako je to mjesto različito od sjedišta iz točke 2. ovoga članka,

5. maloprodajnoj cijeni robe ili usluge, a ako priroda robe ili usluge ne omogućava da cijena bude izračunata unaprijed, o načinu izračuna cijene te, ako je primjenjivo, ostalim troškovima prijevoza, dostave ili poštanskih usluga, odnosno o tome da ti troškovi mogu biti naplaćeni, ako ne mogu biti razumno izračunati unaprijed,

6. troškovima uporabe sredstava daljinske komunikacije u svrhu sklapanja ugovora, ako se ti troškovi ne zaračunavaju po osnovnoj tarifi,

7. uvjetima plaćanja, uvjetima isporuke robe ili pružanja usluge, vremenu isporuke robe ili pružanja usluge te, ako postoji, načinu rješavanja potrošačkih pritužbi od strane trgovca,

8. uvjetima, rokovima i postupku izvršavanja prava na jednostrani raskid ugovora kao i o obrascu za jednostrani raskid ugovora sukladno članku 74. stavku 1. ovoga Zakona, u slučajevima u kojima to pravo postoji,

9. tome da je potrošač dužan snositi troškove vraćanja robe u slučaju da iskoristi svoje pravo na jednostrani raskid ugovora iz članka 72. ovoga Zakona, odnosno, o troškovima vraćanja robe, u slučaju da kod ugovora sklopljenih na daljinu roba zbog svoje prirode ne može biti vraćena poštom na uobičajen način,

10. tome da će, u slučaju da iskoristi svoje pravo na jednostrani raskid ugovora iz članka 72. ovoga Zakona nakon što je postavio zahtjev u skladu s člankom 64. ili člankom 70. ovoga Zakona, potrošač biti dužan platiti trgovcu razumni dio cijene sukladno članku 77. stavku 7. ovoga Zakona,

11. tome da se potrošač ne može koristiti pravom na jednostrani raskid ugovora iz članka 72. ovoga Zakona, u slučajevima u kojima je temeljem članka 79. ovoga Zakona, to pravo isključeno, odnosno o pretpostavkama pod kojima potrošač gubi pravo na jednostrani raskid ugovora,

12. postojanju odgovornosti za materijalne nedostatke,

13. uslugama ili pomoći koji se potrošaču nude nakon prodaje te uvjetima korištenja tih usluga ili pomoći, ako ih trgovac pruža, kao i o eventualnim jamstvima koja su izdana uz robu ili uslugu,

14. postojanju odgovarajućih pravila postupanja trgovca, kako su definirani člankom 5. točkom 18. ovoga Zakona,

15. trajanju ugovora, ako je ugovor sklopljen na određeno vrijeme, odnosno uvjetima otkaza ili raskida ugovora koji je sklopljen na neodređeno vrijeme, odnosno koji se automatski produžuje,

16. minimalnom roku u kojem je potrošač vezan ugovorom, ako postoji

17. pologu ili drugom financijskom osiguranju koje je potrošač na zahtjev trgovca dužan platiti ili pribaviti, kao i o uvjetima plaćanja toga pologa, odnosno uvjetima pribavljanja drugog financijskog osiguranja,

18. ako je primjenjivo, funkcionalnosti digitalnog sadržaja, uključujući potrebnim mjerama tehničke zaštite tih sadržaja,

19. ako je primjenjivo, interoperabilnosti digitalnog sadržaja s računalnom ili programskom opremom za koju trgovac zna ili bi morao znati,

20. mehanizmima izvansudskog rješavanja sporova, odnosno o sustavima za obeštećenje, te načinu kako ih potrošač može koristiti.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da se odredbe stavka 1. ovoga članka odnose i na ugovore koji imaju za predmet digitalni sadržaj koji se ne isporučuje na tjelesnom mediju.

Stavkom 3., istog članka, je propisano da obavijesti iz stavka 1. ovoga članka čine sastavni dio ugovora sklopljenog izvan poslovnih prostorija ili ugovora sklopljenog na daljinu i ne mogu se mijenjati osim ako su se strane izrijeком drukčije sporazumjele.

Stavkom 4., istog članka, je propisano da ako je ugovor izvan poslovnih prostorija ili ugovor na daljinu sklopljen na neodređeno vrijeme ili je njime ugovorena pretplata, ukupna cijena iz stavka 1. točke 5. ovoga članka se odnosi na ukupne troškove u pojedinom obračunskom razdoblju.

Stavkom 5., istog članka, je propisano ako je u ugovoru iz stavka 4. ovoga članka ugovorena fiksna naknada, ukupna cijena iz stavka 1. točke 5. ovoga članka uključuje i ukupne mjesečne troškove.

Stavkom 6., istog članka, je propisano ako u ugovoru iz stavka 4. ovoga članka ukupna cijena ne može biti razumno izračunata unaprijed, potrošač mora biti obaviješten o načinu izračuna cijene.

Stavkom 7., istog članka, je propisano ako trgovac ne obavijesti potrošača o dodatnim troškovima predviđenima u stavku 1. točkama 5. i 9. ovoga članka, te stavicima 4. do 6. ovoga članka, potrošač nije dužan snositi te troškove.

Stavkom 8., istog članka, je propisano da obavijest iz ovoga članka mora biti napisana na hrvatskom jeziku i latiničnim pismom, što ne isključuje mogućnost istodobne uporabe drugih jezika.

Članak 72. ZZP-a, sadrži odredbe o pravu na jednostrani raskid ugovora, pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da potrošač ima pravo, ne navodeći razloge za to, jednostrano raskinuti ugovor sklopljen izvan poslovnih prostorija ili sklopljen na daljinu u roku od 14 dana.

Ocjenujući zakonitost osporavanog rješenja po ocjeni ovog Suda u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja već je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Ovo stoga što je iz stanja i sadržaja spisa tuženog tijela razvidno i kao nesporno utvrđeno da je HAKOM, ovdje tuženik, u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja utvrdio da Hrvatski Telekom d.d., ovdje zainteresirana osoba, nije dokazala da je korisnik, ovdje tužitelj, pravodobno i pravovaljano zaprimio odgovarajuću obavijest o sklapanju pretplatničkog ugovora na daljinu uz ugovornu obvezu na razdoblje od 24 mjeseca za Poslovni Ultra MAX2 paket, a koja činjenica među strankama nije sporna.

Također je razvidno i kao nesporno utvrđeno da HT d.d., ovdje i zainteresirana osoba, postupila po zahtjevu tužitelja i izvršila ažuriranje ugovorne obaveze bez zaduženja naknade za prijevremeni raskid, odnosno da tužitelj više nema aktivnu ugovornu obvezu spornog Poslovnog Ultra MAX2 paketa iz siječnja 2018., te da je vraćen na raniji pretplatnički odnos koji je naplaćivan po istoj cijeni kao i sporno aktivirani korisnički paket, te da je tužitelj kao korisnik mogao u svakom trenutku zatražiti raskid ugovora ili promjenu paketa, slijedom čega je po ocjeni ovog Suda tuženik pravilno zaključio kako u odnosu na zahtjev tužitelja kojim osporava sklapanje i aktiviranje spornog ugovornog odnosa, više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka, slijedom čega je tuženo tijelo pravilno postupilo kada je obustavio postupak u smislu odredbe članka 46. stavka 5. ZUP-a, a kako je to riješeno točkom I. izreke osporavanog rješenja.

Nije osnovan ni tužbeni navod tužitelja da je posljedica činjenice da HT d.d. tužitelja nije obavijestio o aktivaciji kako bi tužitelj koristio svoje zakonsko pravo raskida ugovora bez naknade, da tužitelj u vremenskom razdoblju od 12 mjeseci nije bio u mogućnosti raskinuti ugovorni odnos, te da je posljedično bio u obvezi 12 mjeseci plaćati operateru mjesečnu

naknadu za ugovornu obvezu koju isti nije ugovorio, radi čega smatra da ima pravo na povrat svih neopravdanih novčanih iznosa.

Ovo stoga što je iz dokumentacije koja je priložena spisu tuženog tijela koji je Sudu dostavljen uz odgovor na tužbu, razvidno i kao nesporno utvrđeno da je tužitelj prije aktivacije ugovorne obveze na navedenom pretplatničkom broju [ ] koristio isti paket za koji je plaćao mjesečnu naknadu po istoj cijeni, za koju neosnovano tvrdi da je nije bio u obvezi plaćati jer da nije mogao raskinuti ugovorni odnos. Naime, iz stanja i sadržaja spisa razvidno je i kao nesporno utvrđeno da tužitelj nikada nije ni zatražio trajno isključenje usluge koja mu je pružana prije aktiviranja ugovornog odnosa za Poslovni Ultra MAX2 paket u siječnju 2018., slijedom čega je HAKOM, ovdje tuženo tijelo, pravilno utvrdilo da nema razloga za otpis računa od siječnja 2018. pa nadalje, budući da tužitelj nije oštećen u pogledu novčanih iznosa koje je plaćao za korištenje usluge koja mu je pružana i prije i nakon aktiviranja spornog ugovornog odnosa u siječnju 2018.

Slijedom svega naprijed navedenog, tuženo tijelo je pravilno zaključilo kako nema pravne osnove za prihvaćanjem zahtjeva tužitelja na povrat novčanih iznosa, zbog čega je i odbijen njegov zahtjev za rješavanjem spora sa zainteresiranom osobom, a kako je to i odlučeno točkom II. izreke osporavanog rješenja.

Slijedom navedenog, valjalo je primjenom odredbe čl. 57. st. 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te odlučiti kao u točki I. izreke.

Odredbom članka 79. stavkom 4. ZUS-a propisano je da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Ako stranka djelomično uspije u sporu, Sud može, s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da se troškovi raspodijele razmjerno uspjehu u sporu.

Kako tužitelj nije uspio u predmetnom upravnom sporu, to je u skladu s naprijed citiranom zakonskom odredbom valjalo odbiti zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora, kao neosnovan, te odlučiti kao pod točkom II. izreke.

U Splitu 02. lipnja 2020.

S U D A C

Leandra Mojtić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba o kojoj odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od 15 dana od dana dostave ove presude, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članci 66., 66.a i 70. ZUS-a).

Za točnost otpis - ovlaštenu službenik

Ljiljana Lijić

